

Ticho Na Svete

Katarzia

Nemá ti kto prišit' gombík na košeli.
To, že som zmizla, ťa na chvíľu mrzí,
nechceš byť drzý,
nevolať,
tak zavoláš.
A mlčíš.

Visí medzi nami vo vzduchu napätie.
Ako začať vetu?
Zostalo ticho na svete.

Sama vo vlaku, v obchode, v podchode, v metre,
sama prešla som kilometre,
sama vo vlaku, v obchode, v podchode, v metre,
sama prešla som...
tvoj tieň ma mátie.

Si vo všetkých autách, stromoch, lampách, ktoré miniem.
No nič, život ďalej plyní.
Utekám zhnednutým slaným snehom,
stále hreješ ma,
na diaľku,
a sám nevieš, kam si vbehol,
a sám nevieš, kam si vbehol,
a sám nevieš, kam si...

V mračnách hľadám odpovede na milión otázok,
v oku nalepený mám tvoj čiernobiely obrázok,
premietam si ťa na zasnežené cesty.
Nespíš vo mne. Nespi sám, človek z kostí a inej zmesky,
posielaš mi naschvál prázdne esemesky.

Kvety si nepolial,
tá žiarovka v kuchyni už pred pol rokom zhasla.
Ja som jasná.
Ani pontom všetkom, ešte som v tebe nevyhasla.
Ani ty vo mne. Nepáľme mrazom ohne.
Vrátiť sa nedá, tak poďme vpred. Poďme.
Vrátiť sa nedá, tak poďme vpred.